

Full diocesà

22 d'agost del 2021

Sant Josep de Calassanç

El pròxim dia 25 d'agost se celebra la festa de Sant Josep de Calassanç, un sacerdot originari de l'Aragó, fundador de les Escoles Pies per a l'ensenyament dels nens. Josep de Calassanç va néixer a Peralta de la Sal i a l'edat de catorze anys ja va manifestar la decisió de fer-se sacerdot. S'ordenà quan tenia vint-i-cinc anys.

Al cap d'un cert temps se'n va anar a Roma i allí, arran d'una catastròfica inundació, va treballar infatigablement per ajudar els afectats. Després de pertànyer a una confraria d'ajuda als malalts i anar recorrent els barris, observa que hi ha molts nens que no tenen formació per falta de recursos econòmics. Calassanç demana una vella sagristia en un barri pobre de Roma i hi obre una petita escola gratuïta per poder formar-los.

Més tard i amb diverses ajudes —els pocs diners del seu treball i l'entusiasme d'altres professors joves— funda les Escoles Pies. Josep de Calassanç no va tornar mai a la seva terra i morí a Roma a noranta-un anys. El seu pensament pedagògic quedà reflectit en els seus escrits, on trobem regles, consells i advertiments per a la pràctica educativa, i en les Constitucions de l'Orde.

La iconografia el mostra, normalment, amb hàbit negre i acompanyat d'infants.

Sant Josep de Calassanç a la Pl. del Monestir de Montserrat-obra de Francesc Juventeny Boix

«Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna»

Diumenge XXI durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de Josuè

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Eufrat o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meva família hem decidit d'adorar el Senyor.» El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

(24,1-2a.15-17.18b)

Salm responsorial

Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

(33)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits. I vosaltres, marits, estimeu les vostres esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'ha rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esriptura: «Per això l'home deixa

el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola família.» És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

(5,21-32)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «Us escandalitza això que us he dit? Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de trair. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do.» Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

(6,60-69)

«Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem»

A qui aniríem?

Carles Riera i Fonts, pvre.

Seguir Jesús no és fàcil. El seu llenguatge —que ens penetra per la força de les idees i la intensitat de les imatges— ens interpel·la. El sant de Déu té paraules de vida eterna, però resulten difícils d'entendre.

Convé fer confiança al seu obrar amorós, als seus inescrutables propòsits i abraçar conviccions fortes —més ara, en temps del pensament feble—, sabedors que qualsevol acte de generositat divina respecta la llibertat humana.

Jesús coneixia els pensaments amagats dintre aquella gent que fins aleshores l'havien seguit pels camins externs més que no pas internament. I els interroga: «Vosaltres també em voleu deixar?»

A dir veritat, davant un Déu transcendent, personal i creador, la promesa de Jesús —l'odi vençut per l'amor, el dolor transfigurat en glòria— ens obre a l'esperança i mereix, per part nostra, una perseverant confiança.

El missatge de vida estimula el creient a seguir la crida divina. Altrament, «a qui aniríem?» El papa Benet XVI escriu: «Sense Déu l'home no sap on anar, i ni tan sols sap qui és.»

Potser aniríem a parar a aventures espirituals o espiritualistes, a algun basar de propostes sincrètiques o a un exòtic supermercat ple de dogmes i de ritus, o qui sap si a la buidor del no-res.

Val més seguir Jesús, dins el laberint, cercant —fíels— un fil de llum *nel mezzo del cammin di nostra vita*.

La imatge

Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna! La confessió de Pere descriu la vivència de qualsevol creient. Jesús els acaba de revelar un ensenyament difícil.

Venint de la boca del Senyor, tan sols hi caben dues respostes: acceptar allò que diu i fer per manera d'entendre-ho, sabent que no ho entendrem mai del tot. Ens passa també amb qualsevol revelació interpersonal.

Sant Pere (1605-10). El Greco

Agenda

Lit. hores: Setmana I

23 dilluns

—Santa Rosa de Lima
1Te 1,1-5.8b-10/Salm 149/Mt 23,13-22

24 dimarts

—Sant Bartomeu, apòstol
Ap 21,9b-14/Salm 144/Jo 1,45-51

25 dimecres

—Sant Josep de Calassanç, fund.
—Sant Lluís IX, rei
—Santa Patrícia, vg.
1Te 2,9-13/Salm 138/Mt 23,27-32

26 dijous

—Santa Teresa de Jesús Jornet, fund.
—Sant Juníper Serra, missioner
La transerveració del cor de Santa Teresa
1Te 3,7-13/Salm 89/Mt 24,42-51

27 divendres

—Santa Mònica
1Te 4,1-8/Salm 96/Mt 25,1-13

28 dissabte

—Sant Agustí, bisbe
Nostra Senyora del Mar
1Te 4,9-11/Salm 97/Mt 25,14-30

29 diumenge XXII de durant l'any/ Cicle B

La degollació o martiri de Sant Joan Baptista
Dt 4,1-2.6-8/Salm 14/Jm 1,17-18.21b-22.27/Mc 7,1-8a.14-15.21-23

És qüestió de respecte i de llibertat religiosa

Romà Casanova, bisbe de Vic

De vegades es posen en qüestió els signes religiosos en els cementiris municipals. És evident que els temps de cristiandat han passat a la història i que una societat majoritàriament cristiana va desaparèixer: entre nosaltres hi ha creients d'altres religions i molts conciutadans no en professen públicament cap; fins i tot n'hi ha molts que són militantment contraris al cristianisme i als seus signes. Tanmateix, la llibertat de tothom s'ha de respectar sempre.

No es pot negar, basant-se en un uniformisme tècnic, la presència de signes gràfics (símbols o paraules) en les sepultures

Els cementiris de titularitat parroquial són testimoni d'una realitat cristiana fonamental: la nostra fe ens duu a l'esperança que la mort no té la darrera paraula. Sabem que Crist, quan es manifesti ple de glòria i majestat, a la fi dels temps, desvetllarà d'entre els morts els qui han cregut i esperat en ell. Per això, els cristians enterraven sempre els seus difunts a redós dels temples, i aquest lloc era considerat sagrat. El terme *cementiri* (denominació cristiana dels llocs de sepultura) té la seva arrel en la paraula grega *koimētērion*, que vol dir «dormitori». Per als cristians, els cementiris no són «necròpolis» (ciutats de la mort), sinó més aviat llocs d'esperança: dormim a l'espera que Crist ens desvetllarà.

Els cementiris dels nostres pobles i ciutats tenen el seu origen en aquesta afirmació d'esperança que neix de la fe. A causa de les pestes i pandèmies sofertes al llarg de la història, en molts llocs, a partir del segle XIX, els cementiris foren traslladats als afores de les poblacions, per raons sanitàries, i alguns passaren a titularitat municipal. Ara

bé, es van assumir totes les obligacions de respecte als qui hi eren enterrats i a les seves famílies: respecte al caràcter sagrat de les sepultures, degut a la dignitat de la persona, així com també a les seves creences religioses.

El moment de la mort i de la sepultura és de gran significat religiós. Els signes religiosos en els cementiris o en les sepultures són expressió de la llibertat religiosa. A ningú no se li pot negar, basant-se en un uniformisme tècnic, la presència de signes gràfics (símbols o paraules) en la seva sepultura o en la d'un familiar. El respecte a la llibertat religiosa —quan s'invoquen avui en dia tantes llibertats!— és necessari per a la convivència i la pau. I aquesta llibertat religiosa inclou el dret a ser enterrat d'acord amb les conviccions de fe. Naturalment, això val tant per a un jueu, com per a un musulmà o un cristià, o bé per a una persona de qualsevol religió o confessió. En els cementiris ens hi juguem, doncs, el respecte a les persones i l'exercici de la llibertat religiosa.

